

MESSZE TÁVOLBAN KÉKLENEK A HEGYEK

KALAPIS RÓKUS

Hermann úgy állt az irodaablak mellett, mintha minden pillanatban világraszóló esemény következhetne be az utcán — karnevál, aranyeső, feltámadás. Feszülten nézte az esernyőkkel közlekedő járókelőket, a tócsákat, a sűrűke eget.

Élete zsákutcába torkolt, akárhogy is forgatja a pusztaság életbe maradás tényén kívül, semmit sem tud felmutatni. Csak az aranyhalacska segíthetne rajta, vagy a lottó. Esetleg egy nagy hatalmú rokon, aki hamar-hirtelen lakáshoz, busás fizetéshez juttathatná. Ám se lottó, se halacska, se rokon. Még isten sincs, akivel pörölhetne, akitől remélhetne valamit. Lebámult a mélybe. Majdhogynem érdemes lenne egy rövid, borzalmas zuhanás árán elszökni messzire, ahol minden mindegy. Semmi sem akadályozza, csak az üveg. Áttetsző, kemény, hideg. Keresztülnézett rajta. Messze, a távolban, mint a holnap, kéklettek a hegyek.

Törni-zúzni szeretett volna, üvöltöni szörnyű tehetetlenségében. Belerúgni a vén kockafejűekbe, akik addig jártatták a szájukat, amíg minden el nem ment a fenébe. Csak sajnós, ez sem volna megoldás. Részint mert a rugdosástól eddig még senkinek sem jött meg az esze. El kellene menni, egyszerűen faképnél hagyni őket. Jó hecc volna, ha mindenki lelépne egy este, és ők reggel arra ébrednének, hogy üresek az utcák, még a piacon sincs senki, akitől ennivalót lehetne venni. Főne a tatulekek feje, meg a feleségük is holtra macerálná őket, mert nem volna fodrász, nem volna, aki megvarrja a nagyesztélyit. Hehe. Csak úgy elosonna az ország, mint a vásott diákok a matekóráról.

Megcsörgette zsebében az aprót, gyilkos pillantást vetett az ajkait festő Malickánéra, a „hála isten, vége van”-t kurjantó Kovácsra, és megelőzve az irodai siserehadat leszaladt a lépcsőn.

Odakint még mindig esett az eső, s mivel nem volt esernyője, rövid töprengés után úgy döntött, hogy betér valahová. Bár tulajdonképpen valamilyen szeszszel szeretne volna megszüntetni gyomra ideges remegését, mégis a közeli cukrászdába tért be egy feketére. A szesz drága, a fekete olcsó, fizetés meg csak tíz nap múlva lesz. A világ egy nagy vödörnek tűnt, mibe tanulóiévei viszonylag elviselhető csöbre után pottyant, s minden jel arra utalt, hogy ebből a vödörből nem evickélhet ki sohasem.

„Adj száz dinárt, nem bánod meg” — szólalt meg a közelében egy női hang, annyira váratlanul, hogy Hermann megriadt. Egy egészen fiatal, keleties bugyogóba öltözött, fehér kendős lány állt mellette, hóna alatt egy jókora idétlen csendéletet ábrázoló olajnyomattal. Hermann annyira meghökkent, részint a lány hangjából áradó kemény bizonyosságtól, részint a váratlan látványtól — hogy került hozzá az olajnyomat? —, hogy gondolkodás nélkül előkeresett egy piros bankót, és átnyújtotta a szinte közömbösen várakozó jövevénynek.

A lány átható, fürkésző pillantást vetett Hermannra, majd eltűntette bugyogója redői között a pénzt. Hálálkodás, koldusi alázat nélkül, még csak meg sem köszönte. Ehelyett odahúzta az egyik billegős, kényelmetlen széket Hermann asztalához, és sietősen leült, mint az, akinek rengeteg dolga van, s éppen csak leül egy percre elrendezni valamit, hogy azután továsiessen.

„Jövendőt fogok mondani neked, mert jó ember vagy. Nyújtsd a bal tenyeredet” — mondta a most már végképp megzavarodott Hermannnak. Lázás sietséggel, szinte mohón kapott a felé nyújtott tenyér után, a fény felé fordította, majd miután néhány pillanatig szemlélte, meglegedetten dünnyögte: „Jól van.”

„Ide figyelj — mondta. — Most nagy dolgokat fogok mondani neked, és ezt jól jegyezd meg. Amit Fatima mond, az mindig igaz. Ha Allah is úgy akarja, a sorsod a következő lesz: utad hosszú, életed hosszú lesz. A betegség nem bír veled, ellenségeid nem bírnak veled, a gonosz nem bír veled. Ha hegy volnál, magas volnál, ha víz volnál, messze folynál, ha kút volnál, mély volnál, ha ház volnál, erős volnál. Ne hagyd el sohasem azt, aki téged szeret. Mert tudd meg, hogy van egy asszony, aki téged jobban szeret, mintsem gondolnád.”

„Asszony?” — riadt fel Hermann ellenséges gyanakvással. — „Nő. Ne szakíts félbe, mert elmegyek! — utasította rendre a lány. — Nagy válaszúthoz érkezél, de ne félj. Dolgozz keményen, és

választásod helyesnek bizonyul. Egy piros és egy kék tűz között vezet az utad, az egyik éget, a másik hideget áraszt. Égni fogsz és fájni, harcolni a dzsinnekkal, de fejük sorban lábad elé hengeredik. Egy nagy, fehér házban fogsz lakni. Gyerekeid szeretnek, szomszédaid szeretnek, szeret az egész világ..."

Hermann elgondolkozva hallgatta a jövendőmondó hipnotikus mormolását. Ennyi szépet már régen nem mondott neki senki. Mintha az Ezeregyéjszaka meséiből mondana el újból egyet a széken kuporgó lány, csak ennek a mesének a csodás hajósa, sínylődő, győzedelmeskedő királyfija ő maga. Ő, akinek esernyője sincsen, nem-hogy titkos barlangja, varázskardja vagy repülő szőnyege. Csak szakálla van, huszoneves bölcsessége, és gondja, rengeteg. Lakás kellene meg fürdőszoba, kabát meg frizsider. Kellene, kellene, kellene. Meg fizetés, amiből mindezt meg lehet venni.

„Övakodj a pénteki napoktól és a vörös nőktől, italt mértékletesen igyál — folytatta a lány. — Gondolj arra, hogy csak egy dolgot lehet az életben jól csinálni. Mert ha valaki favágás közben énekel, sem a favágást nem végezi el; sem az éneke nem lesz élvezetes. Most menj haza, és gondolkozz kilenc napig azon, amit mondani fogok neked: a fehér, az fehér, a vörös, az vörös. Ami repülni született, az repül, ami úszni született, az úszik, ami mászni született, az mászik. Nem kell tanítani, hogy ezt tegye. A fű zöld, és nem is akar másmilyen lenni, a pipacs piros, és nem is akar másmilyen lenni, a hó fehér, és nem is akar másmilyen lenni. Gondolkozz, mire születted, ne akarj másmilyen lenni, mint amilyen vagy. Allah vezéreljen, utaink szétválnak, én most elmegyek” — fejezte be a jövendőmondó, és ugyanolyan hirtelen, mint ahogyan jött, eltávozott.

Hermann nem is marasztalta, csak bölintott köszönésképpen. Miközben rágyújtott, azt latolgatta magában, bolond-e a nő, vagy sem. Nevetséges. Mintha ma az lehetne az ember, amire született, mintha bárki is megkérdezné tőle, hogy mire érez tehetséget magában, milyen munkát szeretne végezni, mivel szeretne hozzájárulni a közállapotok javításához. Lehet, hogy másoktól kérdezik, de tőle nem. Örülhet, hogy egyáltalán munkához jutott, és üthetőheti naphosszat a bélyegzőt a levelekre, vezetheti az iktatókönyvet. Ámbár ha jobban belegondol, olyan szépen mondta azokat a butaságokat. Lehet, hogy máshol vagy máskor igaza is lenne. Csinálná az ember, amit szeret, volna lakása és fizetése, melyből meg tudna élni...

Idegesen kinézett az utcára. Az eső elállt, lehetett menni. S Hermann ment is. Üres szívvel, üres zsebekkel, cipője aprókat toccsant

a járdán felgyülemlett sekély pocsolyákban. Szinte könyékig vájta kezét a kabátzsebbe, és gépiesen füttyörészni kezdett valamit, hátha enyhül torka szorítása, eltűnik az a gombóc, melyet nyel az ember, de le mégsem nyelheti.

Mikor kiért a sarokra, a sugárútra, és balra pillantott, látta, hogy messze, a távolban, mint a holnap, kéklenek a hegyek.

